

Arrest

nr. 78 203 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2011 beslist het bestuur de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 24/01/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad,

betrokkene kwam het land binnen op 02/02/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van art 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden iuo de materiële motiveringsverplichting. Het bevel om het grondgebied te verlaten is manifest in strijd met art 8 van het Mensenrechtenverdrag: (...). Door het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verzoeker ernstig geschonden in zijn recht op eerbiediging van zijn familie en gezinsleven met zijn kinderen. Door het bevel wordt verzoeker immers verplicht zich te verwijderen van het Belgisch grondgebied en terug te keren naar Servië, terwijl dit voor de kinderen onmogelijk is, aangezien zij schoolgaan en van hen redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat zij midden in het jaar de school verlaten (stuk 6); de kinderen beschikken ten andere allen over een verblijfstitel die hen toelaat in België te blijven. (stuk 3). Verzoeker kan aldus niet langer instaan voor het onderhoud, de opvoeding en de opleiding van zijn kinderen. De bestreden beslissing toont niet aan en motiveert ook niet dat de manifeste inmenging in zijn recht op gezinsleven noodzakelijk zou zijn in het belang van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De bestreden beslissing toont evenmin aan dat verzoeker zijn gezinsleven met de kinderen zou kunnen voortzetten vanuit Servië; ter zake ontbreekt elke motivering. Dat dit gezinsleven niet kan worden bestendig vanuit Servië behoeft geen toelichting; vanuit Servië is voor verzoeker hoogstens telefonisch contact mogelijk met zijn kinderen (waarvoor dan nog de middelen voorhanden moeten zijn), terwijl het gezinsleven voor verzoeker thans net bestaat in de dagdagelijkse zorg en omgang met zijn kinderen, die hij opvoedt en onderhoudt. Het weze in die optiek opnieuw benadrukt dat de kinderen bij wijze van protectionele maatregel door de 6de kamer van de jeugdrechtbank van Antwerpen verder werden toegewezen aan het milieu van de vader (mede omwille van vermoedens van mishandeling door de huidige partner van de moeder van de kinderen)."

2.1.2. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beschikken de kinderen van verzoeker niet over een verblijfsrecht in België. Op 1 februari 2012 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie immers dat aan de moeder van verzoekers kinderen en aan verzoekers kinderen eveneens bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient dan ook, samen met zijn kinderen, het grondgebied te verlaten, terwijl hij er niet in slaagt aan te tonen dat het in zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn het gezinsleven verder te zetten. Verzoeker beperkt zich ter zake tot vage beschouwingen, zich baserend op de foutieve veronderstelling dat zijn kinderen wettig in het Rijk verblijven. Het aan verzoeker gegeven bevel heeft niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden. De minderjarige kinderen volgen de ouder aan wie ze zijn toegewezen.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker poneert dat hij een familieleven leidt dat hij onmogelijk in Servië kan leiden, maar toont dit niet in concreto aan. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf houdende een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen

Verzoeker voert verder voornamelijk een theoretisch betoog maar laat na aan te tonen op welke wijze het bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk uitmaakt op zijn gezinsleven, minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier. Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt verder dat de materiële motiveringsplicht zou worden geschonden, doordat niet werd gemotiveerd nopens zijn gezinsleven.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, te weten dat de asielprocedure van verzoeker werd beëindigd, niet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. dd. 8.10.1981). Dit artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 54.695 van 20 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoeker beëindigd is.

Aangezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2011 nog in het rechtsverkeer was, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat op enige manier rekening wordt gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, meer in het bijzonder met de vaststelling dat hij vader is van 5 minderjarige kinderen die één voor één, bij wijze van protectionele maatregel, aan hem werden toevertrouwd door de jeugdrechtbank van Antwerpen. Dat hiermee geen rekening werd gehouden wijst op de manifest onzorgvuldige totstandkoming van de bestreden beslissing. Uit de weigeringsbeslissing van het CGVS (en het gehoorverslag) kon verweerster minstens volgende informatie putten (stuk 5): dat verzoeker vader is van 5 minderjarige kinderen en dat er sprake is van mishandeling van één van de kinderen door de huidige partner van de moeder van de kinderen. Met deze elementen wordt in de bestreden beslissing echter helemaal geen rekening gehouden hetgeen andermaal de onzorgvuldig totstandkoming van de bestreden beslissing illustreert.”

2.2.2. Verzoeker houdt voor dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou worden geschonden door de bestreden beslissing, opnieuw verwijzende naar het vermeend wettige verblijf van zijn vijf (minderjarige) kinderen, die bij hem verblijven gelet op verondersteld misbruik door de nieuwe partner van de moeder van de kinderen.

De vijf kinderen kunnen geen verblijfsrecht laten gelden in het Rijk, en dit in tegenstelling tot verzoekers vage beschouwingen ter zake. Ook aan verzoekers kinderen werd, bij beslissing van 1 februari 2012, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met deze kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de bestreden beslissing steunt op de beëindiging van de asielpcedure van verzoeker. Verzoeker betwist niet dat zijn asielpcedure werd beëindigd, en dit ingevolge een eindarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hiervoor volstaat de verwijzing naar het eerste middel.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van diverse bepalingen van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989. Schending van art. 3.2. van het Verdrag. Dit artikel bepaalt: (...). In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker manifest in strijd met het vonnis van de jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 5 september 2011; de 5 kinderen werden in het kader van een protectionele maatregel toevertrouwd aan het milieu van de vader, di. verzoeker. (stuk 4). Deze protectionele maatregel is een beschermingsmaatregel in het belang van de kinderen opgelegd door de jeugdrechtbank, mede omwille van vermoedens van seksuele mishandeling van één van de kinderen door de huidige partner van de moeder van de kinderen. De bestreden beslissing ontzegt elke effectiviteit aan de door dit vonnis beoogde bescherming van de kinderen, en brengt aldus de bescherming en het welzijn van de kinderen in het gedrang; quid immers de bescherming van de kinderen (bijv. ook de eerste dagen na het vertrek van verzoeker) indien verzoeker terugkeert naar Servië. De bestreden beslissing is derhalve in strijd met het geciteerde art. 3.2. Anderzijds is er ook de vaststelling dat ingevolge de bestreden beslissing voor geen van de kinderen nog kinderbijslag wordt gestort, aangezien deze krachtens de vigerende wetgeving niet wordt uitbetaald aan een persoon aan wie een BGV werd betekend (zelfs indien de kinderen over een machtiging tot verblijf beschikken); deze bijslag is noodzakelijk om te kunnen voorzien in het onderhoud, de opvoeding en de opleiding van de kinderen. Ook om deze reden kan een schending van art. 3.2. worden weerhouden. Schending van art. 5 van het Verdrag. Dit artikel bepaalt: (...). Zoals hoger reeds uiteengezet werden de 5 minderjarige kinderen bij vonnis van de jeugdrechtbank dd. 5 september 2011 toegewezen aan het milieu van verzoeker, di. de vader. Door thans een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoeker wordt hem de mogelijkheid ontzegd om de hem door de

jeugdrechtbank toegewezen verantwoordelijkheid daadwerkelijk op te nemen en uit te oefenen. De bestreden beslissing is aldus strijdig met de bepalingen van het vonnis van de Jeugdrechtbank van Antwerpen dd. 5 september 2011, vonnis dat gezag van gewijsde erga omnes heeft (!), en de daarin vervatte verantwoordelijkheid voor verzoeker; de bestreden beslissing schendt derhalve art. 5 van het Verdrag. Schending van art. 9 van het Verdrag. Dit artikel bepaalt: (...). Dit artikel voorziet de principiële verplichting voor iedere staat om te waarborgen dat ouders en kinderen niet van elkaar worden gescheiden, tenzij noodzakelijk in het belang van het kind. Door het bevel om het grondgebied te verlaten creëert de Belgische Staat de scheiding tussen verzoeker en zijn kinderen, aangezien de terugkeer naar Servië uiteraard ook de verwijdering van zijn kinderen impliceert. De bestreden beslissing toont niet aan, noch motiveert zij om welke reden dit bevel in het belang van de kinderen zou zijn; uit hetgeen hoger reeds werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de scheiding van verzoeker en zijn kinderen manifest in strijd is met het belang van de kinderen. De bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 9 van het Verdrag.”

2.3.2. Het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 voor de Rechten van het Kind, heeft geen directe werking. Verzoeker kan zich er derhalve niet met gunstig gevolg op beroepen (zie ook R.v.St, nr. 100.509 dd. 31.10.2001). De verdragsbepalingen volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd. De opgeworpen artikelen van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat zelfs indien de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag toepasbaar zouden zijn, deze verdragsbepalingen enkel betrekking hebben op de maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op verzoeker en betreft dus geen maatregel die specifiek ten aanzien van zijn kinderen wordt genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd kennis te nemen van betwistingen omtrent het recht op kinderbijslag.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC